

організаційної вертикалі, але й стійкої комунікаційної горизонталі, збільшення локального різноманіття, відносно автономних комунікаційних просторів та забезпечення їх необхідними повноваженнями.

Процеси децентралізації та централізації управління взаємообумовлені, тому розглядати їх слід комплексно, етап централізації продовжує етап децентралізації. Необхідно наголосити, що надмірна децентралізація, як і централізація, призводить до зміни територіальної цілісності держави. Ступенем вимірювання рівня зазначених процесів можна визначити кількість центральних структурних представництв, існуючих на місцях, чисельність їх апарату. На сучасному етапі державотворення в Україні головною метою є визначення глибини вищезазначених процесів (децентралізації та централізації). Бажаним результатом постає: чітке розмежування сфер діяльності, функцій та відповідальності між центральним, регіональним та місцевим рівнями влади; узгодження процедур бюджетного процесу для ефективного надання публічних послуг; визначення послуг, які надає кожен з рівнів влади, чітке визначення власних і делегованих повноважень.

Література

1. Децентралізація та ефективне місцеве самоврядування: навч. посіб. для посадовців місцевих та регіональних органів влади та фахівців з розвитку місцевого самоврядування. – К.: ПРООН / МПВСР, 2007. – 269 с.
2. Ткачук А. Місцеве самоврядування та децентралізація: практ. посіб. / А. Ткачук; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». – К.: ТОВ «Софія», 2012. – 120 с.
3. Петренко О. С. Проблеми децентралізації в умовах реформування публічного управління України / О. С. Петренко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2010-01/10pospuu.pdf>

УДК 342.922:347.19 (043.2)

Шмулявцев В. В., Юрченко В. Ю, студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О. А., старший викладач

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ МІЛІЦІЇ

Кардинальне реформування міліції – одна із найважливіших вимог українського суспільства. Особливо гострим питання стало після Майдану, де брутальність міліції та безкарність тих, хто безпосередньо її проявляв, стала причиною багатьох трагічних подій. Мова йде не лише про деталізацію прав і обов'язків правоохоронців.

Вирішити проблеми української міліції можна лише впровадженням прозорого підходу до кадрових призначень на всіх рівнях. Також ситуацію може змінити новий механізм (з обов'язковою участю представників

громадськості) розгляду скарг на порушення працівниками міліції прав і свобод громадян.

Важливо, щоб реформа міліції черговий раз не перетворилася на політично привабливі, але порожні гасла. Має відбутися докорінна зміна самої суті правоохоронної діяльності, а не декоративна зміна фасадів та назв.

Для цього слід передусім схвалити новий комплексний закон, який в обов'язковому порядку повинен містити наступні положення:

- 1) створення системи органів, які надають поліцейські послуги населенню та мають чітку і зрозумілу структуру і повноваження;
- 2) відсутність політичного впливу на діяльність поліції;
- 3) запровадження конкурсного і прозорого механізму відбору кандидатів на вакантні посади у поліції, включаючи керівні посади;
- 4) встановлення об'єктивного і незалежного механізму розгляду справ про притягнення поліцейських до дисциплінарної відповідальності, в тому числі їх звільнення;
- 5) позбавлення поліції функцій, невластивих у демократичному суспільстві;
- 6) підвищення рівня заробітної плати поліцейських;
- 7) захист поліцейських від незаконного впливу з боку керівництва;
- 8) регламентація порядку застосування поліцією заходів примусу і зброї.

Наприкінці січня 2015 року у Верховній Раді представниками трьох парламентських фракцій коаліції був зареєстрований законопроект «Про поліцію і поліцейську діяльність». Він відповідає усім переліченим критеріям.

Під час підготовки законопроекту експертами Реанімаційного Пакету Реформ із залученням науковців, практиків та народних депутатів України були враховані міжнародні, в тому числі європейські, стандарти поліцейської діяльності. Також вивчався досвід законодавчого регулювання поліцейської діяльності держав «сталого» демократії (Канада, Сполучене Королівство, ФРН, Австрія, Нідерланди, Бельгія, Іспанія, Португалія) та держав «молодої» демократії (Польща, Чехія, Словаччина, Словенія, Хорватія, Молдова).

Вирішити проблеми української міліції можна лише шляхом впровадження принципово нового, об'єктивного і прозорого підходу до процедур кадрових призначень на всіх рівнях, а також запровадженням реально діючого і з залученням громадськості механізму розгляду скарг на порушення працівниками міліції прав громадян. Вирішивши ці дві проблеми та, на додачу, підвищивши заробітну плату міліціонерам, можна, як результат, отримати професійних правоохоронців та зниження рівня корупції в їхніх лавах.

Цей законопроект є чи не єдиний в історії країни, який отримав в цілому позитивні відгуки від експертів трьох авторитетних європейських інституцій – Бюро з демократичних інституцій і прав людини ОБСЄ, Директорату з прав

людини Ради Європи і Консультативної місії ЄС з реформування сектору безпеки. «Тобто при написанні законопроекту ми спирались не лише на необхідність вирішення нагальних проблем в країні, а й на життєздатність закону і його відповідність найкращим світовим стандартам», – зазначає Олександр Банчук, ще один автор законопроекту, експерт Центру політико-правових реформ та Реанімаційного Пакету Реформ.

«Реформа міліції – мабуть найбільш очікувана реформа в суспільстві. І на неї чекають не рік чи два, а з часу розпаду Радянського Союзу, який залишив нам по собі у спадок міліцію радянського зразка. З того часу ми чули безліч обіцянок, але обмаль реальних кроків до реформи. На жаль, достатньо обіцянок ми почули і вже від теперішніх урядовців. Але прийшов час братись до справи», – підсумував один з авторів проекту, народний депутат України Павло Костенко («Самопоміч»).

Література

1. Від міліції до поліції: правові проблеми, чинники, вектори реформування / В. С. Селюков // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 198-206.
2. Glover J. Humanity, a moral history of the twentieth century. – London: Yale University Press, 2014. – 480 p.
3. Реформування поліції в країнах Центральної та Східної Європи. Процес і прогрес / П. Абрахам, Д. Бакрач, А. Бек та ін.; Під. ред. М. Капаріні, О. Мареніна; Передмова О. Ярмиша. – К., 2013. – С. 92-93.

УДК 342.922(043.2)

Юрченко А. О., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

НАДЗВИЧАЙНІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ РЕЖИМИ

З урахуванням різноманітності управлінських завдань і функцій, що здійснюються органами публічної адміністрації, нормами адміністративного права встановлюються різні способи правового регулювання управлінських відносин, які являють собою не що інше, як адміністративно-правові режими. Специфіка таких правових режимів виявляється в особливостях порядку виникнення змісту прав та обов'язків учасників адміністративно-правових відносин та їх здійснення, особливих засобах їх реалізації, у відповідних санкціях, а також у дії специфічних принципів і правових положень, що поширюються на дану сукупність правових відносин.

Адміністративно-правові режими розглядаються науковцями крізь призму загальних, спеціальних та надзвичайних правових режимів. Їх здебільшого ототожнюють з правовим регулюванням, методом або типом правового регулювання. Незважаючи на відмінності у розумінні поняття